

Arrest

nr. 135 967 van 8 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDERMEERSCH loco advocaat S. SAROLEA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 augustus 2013 en hebben zich voor de tweede keer vluchteling verklaard op 1 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 16 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 4 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen werden dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing in hoofde van M.Y. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit Karachi (Provincie Sindh, Pakistan). Samen met uw vrouw en uw kinderen kwam u aan in België op 26 augustus 2013, waar u en uw vrouw op 28 augustus 2013 een eerste asielaanvraag indienden. U haalde hierbij aan dat jullie jullie land van herkomst waren ontvlucht, omdat u in Pakistan als uitbater van een textielwinkel problemen kende met lokale criminelen die uit waren op uw geld en u afpersten. Op 18 oktober 2013 werd door het Commissariaat-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van u en uw vrouw een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geoordeeld werd dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en u er niet in slaagde te overtuigen dat u daadwerkelijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw vrouw een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 1 juli 2014.

Uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag uiteen hebt gezet. U herhaalt dat u in Pakistan problemen kende met afpersers en voegt hieraan toe dat uw broer Y.(...) na uw vertrek met diezelfde mensen problemen kende omwille van u. Zo werd uw broer Y.(...) in oktober 2013 door uw belagers ontvoerd, waarbij hij door hen ernstig werd toegetakeld en beroofd, en ondervraagd over uw verblijfplaats. De volgende dag werd uw broer vrijgelaten en ergens in Karachi achtergelaten, waarna hij zich liet verzorgen in het ziekenhuis en een klacht indiende bij de politie die geregistreerd werd in de vorm van een 'First Information Report' (FIR). Verder verklaart u dat ook uw broer F.(...) problemen kende met afpersers, doch weet u niet of deze problemen verband houden met uw problemen. Ten slotte haalt u aan dat uw neef A.(...) een dag voor het Offerfeest van 2014 door afpersers werd vermoord. De moord op uw neef zou echter geen verband houden met uw problemen.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: twee medische attesten d.d. 6/10/2013 op naam van uw broer en foto's van de verwondingen die uw broer naar aanleiding van zijn ontvoering zou hebben opgelopen, de FIR van de aangifte van uw broer, foto's van uw familie uit Pakistan en drie Belgische attesten aangaande uw precare psychische toestand.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. U herhaalt dat u in Pakistan problemen kende met afpersers en voegt hieraan toe dat uw broer Y.(...) na uw vertrek met diezelfde mensen problemen kende omwille van u. Zo werd uw broer Y.(...) in oktober 2013 door uw belagers ontvoerd, waarbij hij door hen ernstig werd toegetakeld en beroofd, en ondervraagd over uw verblijfplaats. De volgende dag werd uw broer vrijgelaten en ergens in Karachi achtergelaten, waarna hij zich liet verzorgen in het ziekenhuis en een klacht indiende bij de politie die geregistreerd werd in de vorm van een 'First Information Report' (FIR) (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15, 17 en 18).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geoordeeld werd dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en u er niet in slaagde te overtuigen dat u daadwerkelijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige

asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (cfr. supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaatgeneraal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Aangaande de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen (zijnde twee medisch attesten d.d. 6/10/2013 op naam van uw broer en foto's van de verwondingen die uw broer naar aanleiding van zijn ontvoering zou hebben opgelopen, alsook de FIR van de aangifte van uw broer), zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Aangaande de medische attesten en de FIR zij bovendien opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Uit de FIR van de aangifte van uw broer blijkt bovendien dat hij op 5 oktober 2013 door uw belagers zou zijn ontvoerd, zijnde twee dagen na uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde hieromtrent dat u dit enkele dagen later te weten kwam (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15 en 17). Opmerkelijk genoeg liet u echter na dit incident in het kader van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vermelden (Arrest RVV 31/03/2014). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder ondermijnd.

Aangaande de medische attesten op naam van uw broer en de foto's van de verwondingen die hij naar aanleiding van zijn ontvoering zou hebben opgelopen, dient hoe dan ook te worden benadrukt dat deze stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin uw broer zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kunnen deze medische attesten, alsook de foto's van uw broers verwondingen niet ontegensprekelijk aantonen dat hij deze letsels opgelopen zou hebben in de door u aangehaalde omstandigheden.

De overige foto's die u neerlegde, tonen enkel uw familieleden uit Pakistan, doch voegen verder niets toe ter ondersteuning van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangaande uw verklaring dat ook uw broer F.(...) problemen kende met afpersers zij opgemerkt dat u tegelijk verklaarde niet te weten of deze problemen verband houden met uw problemen. Ten slotte haalt u aan dat uw neef A.(...) een dag voor het Offerfeest van 2014 door afpersers werd vermoord. U verklaarde echter dat de moord op uw neef geen verband houdt met uw persoonlijke problemen (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15 en 17).

Uit de door u neergelegde Belgische attesten aangaande uw precaire psychische toestand ten slotte, kan worden afgeleid dat u in België een psychotherapeutische behandeling volgt en wordt opgevolgd door een psychologe en een psychiater. Waar in het attest van uw psychologe d.d. 20/08/2014 melding wordt gemaakt van klachten die compatibel zijn met een post-traumatisch stresssyndroom die gelieerd zouden zijn met problemen die u in het verleden hebt gekend, maar vooral ook de onzekere toekomst waar u en uw familie mee geconfronteerd worden, dient te worden opgemerkt dat hieruit geen oorzakelijk verband kan worden afgeleid met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zoals u die naar aanleiding van uw huidige en vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. Hoe dan ook moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Waar in dit attest verder melding wordt gemaakt van concentratie- en geheugenstoornissen zij ten slotte opgemerkt dat dit geen sluitende analyse bevat over het tijdstip waarop deze klachten zouden zijn ontstaan. Zij immers opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag nergens enige melding hebt gemaakt van eventuele concentratie- of geheugenstoornissen (DVZ 1ste AA, Vragenlijst; DVZ 1ste AA, Verklaring, CGVS 1ste AA, gehoorverslag; Arrest RVV 31/03/2014). Zodoende maakt u niet aannemelijk dat de vastgestelde vaagheden en discrepanties in uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag hieraan te wijten zouden zijn, en kan dit attest de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van Y.A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit Karachi (Provincie Sindh, Pakistan). Samen met uw man en uw kinderen kwam u aan in België op 26 augustus 2013, waar u en uw man, M.(...) Y.(...)(O.V. 7.755.349), op 28 augustus 2013 een eerste asielaanvraag indienden. Jullie haalden hierbij aan dat jullie jullie land van herkomst waren ontvlucht, omdat uw man in Pakistan als uitbater van een textielwinkel problemen kende met lokale criminelen die uit waren op zijn geld en hem afpersten. Op 18 oktober 2013 werd door het Commissariaatgeneraal in het kader van de eerste asielaanvraag van u en uw man een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat geoordeeld werd dat de door jullie aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en jullie er niet in slaagden te overtuigen dat jullie daadwerkelijk een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat jullie asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Jullie tekenden hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State binnen de hiertoe wettelijk voorziene termijn. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd dienden u en uw man een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 1 juli 2014.

Jullie huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die jullie naar aanleiding van jullie vorige aanvraag uiteen hebben gezet. U herhaalt dat uw man in Pakistan problemen kende met afpersers en voegt hieraan toe dat uw schoonbroer Y.(...) na jullie vertrek met diezelfde mensen problemen kende omwille van uw man. Zo werd hij in oktober 2013 door uw mans belagers ontvoerd, waarbij hij ernstig door hen werd toegetakeld en ondervraagd over uw mans verblijfplaats. Verder

verklaren u en uw man dat ook de jongere broer van uw man, F.(...), problemen kende met afpersers, doch weten jullie niet of deze problemen verband houden met uw mans problemen. Ten slotte halen jullie aan dat de neef van uw man, A.(...), een dag voor het Offerfeest van 2014 door afpersers werd vermoord. De moord op A.(...) zou echter geen verband houden met uw mans problemen.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u zelf geen enkel document neer.

B. Motivering

U baseert uw huidige asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man, M.(...) Y.(...) (O.V. 7.755.349) (de problemen van uw man zijn nog steeds actueel - de ontvoering van uw schoonbroer Y.(...) - de mishandeling van uw schoonbroer F.(...) - de moord op de neef van uw man). In het kader van de door hem ingediende tweede asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u uw huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. U herhaalt dat u in Pakistan problemen kende met afpersers en voegt hieraan toe dat uw broer Y.(...) na uw vertrek met diezelfde mensen problemen kende omwille van u. Zo werd uw broer Y.(...) in oktober 2013 door uw belagers ontvoerd, waarbij hij door hen ernstig werd toegetakeld en beroofd, en ondervraagd over uw verblijfplaats. De volgende dag werd uw broer vrijgelaten en ergens in Karachi achtergelaten, waarna hij zich liet verzorgen in het ziekenhuis en een klacht indiende bij de politie die geregistreerd werd in de vorm van een 'First Information Report' (FIR) (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15, 17 en 18).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geoordeeld werd dat de door u aangehaalde problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en u er niet in slaagde te overtuigen dat u daadwerkelijk een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (cfr. supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Aangaande de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen (zijnde twee medisch attesten d.d. 6/10/2013 op naam van uw broer en foto's van de verwondingen die uw broer naar aanleiding van zijn ontvoering zou hebben opgelopen, alsook de FIR van de aangifte van uw broer), zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van

uw vorige asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Aangaande de medische attesten en de FIR zij bovendien opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Uit de FIR van de aangifte van uw broer blijkt bovendien dat hij op 5 oktober 2013 door uw belagers zou zijn ontvoerd, zijnde twee dagen na uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde hieromtrent dat u dit enkele dagen later te weten kwam (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15 en 17). Opmerkelijk genoeg liet u echter na dit incident in het kader van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vermelden (Arrest RVV 31/03/2014). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder ondermijnd.

Aangaande de medische attesten op naam van uw broer en de foto's van de verwondingen die hij naar aanleiding van zijn ontvoering zou hebben opgelopen, dient hoe dan ook te worden benadrukt dat deze stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin uw broer zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kunnen deze medische attesten, alsook de foto's van uw broers verwondingen niet ontegensprekelijk aantonen dat hij deze letsels opgelopen zou hebben in de door u aangehaalde omstandigheden.

De overige foto's die u neerlegde, tonen enkel uw familieleden uit Pakistan, doch voegen verder niets toe ter ondersteuning van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangaande uw verklaring dat ook uw broer F.(...) problemen kende met afpersers zij opgemerkt dat u tegelijk verklaarde niet te weten of deze problemen verband houden met uw problemen. Ten slotte haalt u aan dat uw neef A.(...) een dag voor het Offerfeest van 2014 door afpersers werd vermoord. U verklaarde echter dat de moord op uw neef geen verband houdt met uw persoonlijke problemen (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15 en 17).

Uit de door u neergelegde Belgische attesten aangaande uw precaire psychische toestand ten slotte, kan worden afgeleid dat u in België een psychotherapeutische behandeling volgt en wordt opgevolgd door een psychologe en een psychiater. Waar in het attest van uw psychologe d.d. 20/08/2014 melding wordt gemaakt van klachten die compatibel zijn met een post-traumatisch stresssyndroom die gelieerd zouden zijn met problemen die u in het verleden hebt gekend, maar vooral ook de onzekere toekomst waar u en uw familie mee geconfronteerd worden, dient te worden opgemerkt dat hieruit geen oorzakelijk verband kan worden afgeleid met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zoals u die naar aanleiding van uw huidige en vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. Hoe dan ook moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Waar in dit attest verder melding wordt gemaakt van concentratie- en geheugenstoornissen zij ten slotte opgemerkt dat dit geen sluitende analyse bevat over het tijdstip waarop deze klachten zouden zijn ontstaan. Zij immers opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag nergens enige melding hebt gemaakt van eventuele concentratie- of geheugenstoornissen (DVZ 1ste AA, Vragenlijst; DVZ 1ste AA, Verklaring, CGVS 1ste AA, gehoorverslag; Arrest RVV 31/03/2014). Zodoende maakt u niet aannemelijk dat de vastgestelde vaagheden en discrepanties in uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag hieraan te wijten zouden zijn, en kan dit attest de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er

soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiesingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM, het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, en van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt", wijzen verzoekers er in een eerste onderdeel op dat ze Pakistan op een illegale manier verlaten hebben en België zonder de daarvoor vereiste machtiging zijn binnengekomen. In deze hoedanigheid van "failed asylumseekers", menen verzoekers bij een terugkeer in Pakistan gearresteerd, gedetineerd, en ondervraagd te worden. Ze vrezen gedurende deze aanhouding het slachtoffer te worden van folteringen, onmenselijke en vernederende behandelingen, en

talrijke schendingen van hun grondrechten. Dit vloeit luidens verzoekers voort uit de combinatie van de "Council Decision 2010/649/EU of 7 October 2010 on the conclusion of the Agreement between the European Community and the Islamic Republic of Pakistan on the readmission of persons residing without authorisation" (artikelen 9 en 12: de Pakistaanse overheden worden op voorhand verwittigd en de teruggekeerde Pakistaanse onderdanen worden aan de overheidsdiensten overhandigd), en de "Emigration Ordinance" van 1979. Daarboven benadrukken verzoekers dat Pakistan niet onder een bindende internationale conventie valt die willekeurige aanhoudingen en folteringen verbieden. Verzoekers verwijzen in dit verband naar verslagen van het UK Home Office, de Asian Human Rights Commission, Human Rights Watch en Amnesty International, die hiervan getuigen.

In een tweede onderdeel voeren verzoekers aan het slachtoffer te zullen worden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekers benadrukken dat zij, in geval van terugkeer naar Pakistan, deel zullen uitmaken van een "minderheid": deze van de teruggekeerde asielzoekers die jarenlang in Europa verbleven. Zij zullen ook beschouwd worden als "politieke tegenstanders" daar zij Pakistan "verlaten" hebben om zich elders te gaan vestigen, wat duidelijk tegen de conservatieve ideeën van de "terreurgroepen" is waarnaar het Commissariaat-generaal verwijst. Verzoekers verwijzen voorts naar de bestreden beslissingen en de verslagen van CEDOCA inzake de veiligheidssituatie in Pakistan van 25 november 2013 en 18 februari 2014, die volgens hen aantonen dat de burgers in Karachi constant het risico lopen het slachtoffer te worden van de daar heersende situatie van veralgemeend geweld, en dat de toename van het geweld de laatste jaren bovendien op een redelijke manier toelaat te beweren dat de situatie in Karachi dag na dag gevaarlijker wordt. Bovendien wordt Pakistan geconfronteerd met een "displacement crisis". Talrijke mensen verhuizen naar de steden, die meer en meer overbevolkt raken. De meeste mensen in Karachi hebben niet de mogelijkheid om zich op een deftige manier te vestigen. Verzoekers benadrukken hun bijzondere situatie daar er drie minderjarige kinderen betrokken zijn. Verzoekers hebben bovendien medische documenten voorgelegd die hun bijzondere kwetsbaarheid aantonen.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 tot 48/7 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de door verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die

volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat ze ten tijde van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name hun beweerde problemen met afpersers. Ze voegen hieraan toe dat verzoekers broer Y. na hun vertrek met diezelfde mensen problemen kende omwille van verzoeker.

In het kader van hun eerste asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 121 999 van 31 maart 2014 geoordeeld dat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en dat ook de verklaringen dat verzoekende partijen geen beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten niet geloofwaardig zijn.

In voormeld arrest werd als volgt geoordeeld: "(...) Waar verzoekende partijen, verwijzende naar pagina 10 van het verslag van verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal, opperen dat het antwoord van verzoeker aan de commissaris-generaal dat hij een keer betaald heeft, maar niet weet wie de mensen waren (aan wie hij de 10 000 roepies heeft betaald) hun stelling bevestigt dat zij veronderstellen dat de personen die zij betaald hebben niet dezelfde zijn als degenen die hen bedreigden, zonder dit echter te kunnen verzekeren, stelt de Raad vast dat, zo blijkt uit datzelfde gehoorverslag en meer bepaald dezelfde pagina, dat verzoeker quasi onmiddellijk daarna de vraag van de commissaris-generaal of de personen aan wie hij het geld (in zijn winkel) betaalde dezelfde waren als die hem telefonisch bedreigden, kort en krachtig met "nee" beantwoordde (gehoorverslag CGVS verzoeker 3 oktober 2013, p. 10). Hij gaf op geen enkel moment - noch bij die specifieke vraag, noch bij een andere vraag- aan of te kennen dat dit slechts een vermoeden is, doch bleek daarentegen zeker van zijn stuk, zo blijkt ook uit het feit dat hij voorts tijdens zijn gehoor nog meermaals uitdrukkelijk heeft verklaard dat de personen die hem telefonisch bedreigden nooit naar zijn winkel zijn gekomen (waar hij eenmaal aan mensen geld betaalde) en dat hij hen nooit heeft gezien (Ibid., p. 8, 9, 13 en 21). Ook verzoekster verklaarde aan de commissaris-generaal dat haar echtgenoot, thans verzoeker haar zei dat de mensen die naar hun winkel kwamen en geld eisten andere mensen waren dan degenen die hen telefonisch bedreigden en dat hij de mensen die hen belden nooit heeft gezien en enkel hun stem heeft gehoord (gehoorverslag CGVS verzoekster 3 oktober 2013, p. 6). Stellen dat het slechts om veronderstellingen/vermoedens gaat, is (in het licht van die eerdere verklaringen) aldus allerminst ernstig. De stelling van verzoekende partijen dat de vrees van de broer van verzoekster -uit verzoeksters eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt echter dat zij en haar kinderen bij de broer van verzoeker zou hebben geschild en niet bij een van haar eigen broers, zoals verzoekende partijen nu opperen, zoals ze eerder in hun verzoekschrift ook aangaven en zoals in de beschikking wordt gesteld volkomen rechtmatig is aangezien de afpersers goed geïnformeerd waren en dat dus niet kan worden ingezien wat hen zou belet hebben de schuilplaats van verzoekster en de kinderen te kennen, verklaart, noch rechtvaardigt waarom zij tijdens hun gehoren niet het minste gewag maakten van het feit dat die broer eveneens voor de veiligheid van zijn kinderen zou hebben gevreesd en haar meermaals zou hebben gevraagd om weg te gaan, nochtans belangrijke informatie in het kader van hun asielrelaas. Verzoeker, die zelfs het feit dat zijn vrouw en kinderen bij een broer zouden hebben geschild op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht, en verzoekster, die louter aangaf dat zij met de kinderen geregeld terug naar huis keerde omdat haar man niet alleen kon zijn, deze niet voor zichzelf kon zorgen en zij niemand tot last wilde zijn, repten tijdens hun gehoren met geen woord over dit belangrijk gegeven in het kader van hun relaas. Door geregeld terug naar huis te keren, bracht verzoekster, zoals eerder werd (vast)gesteld, haar kinderen, op wie men het in de eerste plaats gemunt had, en ook zichzelf in gevaar. De vaststellingen dat verzoekende partijen geen coherente verklaringen afleggen over de afpersers, hun verklaringen over waar verzoekster met de kinderen ging schuilen, haar broer dan wel een broer van verzoeker, en de houding van verzoekster, niet tegenstaande de kinderen ernstig zouden worden bedreigd, om regelmatig naar huis terug te keren omdat verzoeker niet alleen kon zijn, hypothekeert in ernstige mate de voorgehouden feiten. Dit klemmt des te meer nu de Raad vaststelt dat verzoekende partijen hun verklaringen ook op andere punten incoherent en ongeloofwaardig zijn. Immers, betreffende verzoekende partijen hun betoog dat zij al voor hun kinderen bedreigd werden, stelt de Raad vast dat uit hun eerdere verklaringen afgelegd tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal zeer duidelijk blijkt dat de personen die hen (telefonisch) bedreigden het voornamelijk en in de eerste plaats op hun kinderen gemunt hadden. Immers, vanaf het eerste dreigtelefoontje en bij alle telefonische bedreigingen die erop volgden, zou er, zo verklaarden verzoekende partijen eerder, mee gedreigd zijn hun kinderen te ontvoeren indien zij hen het door hen gevraagde geld/bedrag niet betaalden (zie o.a. gehoorverslag CGVS verzoekster 3 oktober 2013, p. 4, 5, 6, 8, 10, 11 en 15, en gehoorverslag CGVS verzoeker 3 oktober 2013, p. 8 en 11). Wat verzoekende partijen hun kritiek betreft dat met hun economische en maatschappelijke toestand geen rekening wordt gehouden, stelt de Raad vast dat zij tijdens hun gehoren afgezien van de eenmalige betaling van 10 000 roepies in hun winkel (aan Pathanen) en de telefonische bedreigingen, feiten waaraan echter niet het minste geloof wordt gehecht, geen gewag maakten van andere concrete problemen die zij omwille van hun profiel als handelaars met naam en faam en een hogere levensstandaard dan de gemiddelde

Pakistani zouden hebben gekend. Verzoekende partijen gaven daarentegen aan dat zij voor die (ongeloofwaardig bevonden) eenmalige betaling en de vele telefonische dreigementen in de periode rond/vanaf begin juli 2013, al vijftientig jaar lang probleemloos hun winkel uitbaatten. Over andere eventuele problemen die zij omwille van hun profiel/economische en maatschappelijke toestand zouden hebben gekend, repten zij met geen woord. Tot slot dient te worden vastgesteld dat ook de verklaringen dat verzoekende partijen geen beroep kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten niet geloofwaardig zijn. Zo stelt de Raad vast dat de problemen van verzoekende partijen -indien daar al enig geloof aan gehecht zou worden - op 1 juli 2013 begonnen. Verzoeker wacht tot 18 augustus 2013, drie dagen voor hun vertrek uit het land van herkomst, om klacht neer te leggen. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij geen beroep deden op de bescherming van de hogere autoriteiten of andere instanties. Deze gang van zaken is weinig aannemelijk vermits verzoekende partij behoren tot een hogere klasse, over financiële middelen beschikken, en een goede reputatie genieten. Hun verweer dat zij niet kunnen rekenen op de bescherming van de politie in Pakistan die bovendien corrupt is, kan niet zonder meer worden aangenomen. Niettegenstaande het een realiteit is dat individuele politiemensen of zelfs politiediensten corrupt zijn en smeergeld vragen om een klacht in te dienen, zoals ook verzoekende partijen bevestigen tijdens de terechtzitting, weerleggen zij geenszins het motief dat in de media berichten verschijnen dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten, zelfs in de wijk waar verzoekende partijen vandaan komen, korte tijd voordat hun problemen zouden zijn begonnen optreden tegen afpersers. Het verweer van verzoekende partijen dat dit slechts een "communicatie verrichting" is van de Pakistaanse politie die misdadigers nadien weer vrij laat tegen belangrijke geldbedragen is een blote bewering. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekende partij wel degelijk beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten indien zich problemen met afpersers zouden voordoen. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen. De Raad stelt in casu vast dat verzoekende partijen, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aanbrengen die erop zouden kunnen wijzen dat zij niet op bescherming in bedoelde zin kunnen rekenen vanwege de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien stelt de Raad voorts vast dat het document dat verzoekende partijen voorleggen ter ondersteuning van de voorgehouden problemen, een louter handgeschreven weergave is van de verklaringen van verzoeker zonder enige officiële hoofding en dat de stempel waardoor het document gelegaliseerd werd een flagrante schrijffout bevat in de naam van het land. In de mate verzoekende partijen voorhouden dat dit document wel degelijk een "eerste informatieverslag" is door de politie opgemaakt en voor dit document geen vormvereisten bestaan, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen de vaststellingen op dit document niet betwisten, met name dat dit niet op officieel papier werd geschreven en er een flagrante schrijffout staat in de stempel. die het document legaliseert, en tegenstelling tot wat zij beweren, een FIR een schriftelijk verslag is dat in een bepaald formaat in een register van een politiekantoor wordt opgenomen. Gelet op deze vaststellingen en in acht genomen de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas wordt geen enkele objectieve bewijskracht toegekend aan het voorgelegde stuk. Tot slot is het inderdaad merkwaardig dat indien de verklaringen zouden zijn opgenomen door de politie dit niet gebeurde aan de hand van een FIR, het aan bepaalde vormvereisten beantwoordend document om een mondelinge of schriftelijke klacht te formuleren bij de politie (landeninformatie stuk 20, SRB, "Pakistan" "First Information Report (F.I.R.)", p. 4-5). In zoverre verzoekende partijen verwijzen naar de veiligheidssituatie in Pakistan, en meer bepaald naar de grote criminaliteit in hun plaats van herkomst, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij /zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar

enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Verzoekende partijen maken de voorgehouden feiten niet aannemelijk, en evenmin maken zij aannemelijk dat zij niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.(...)”

2.4.2. Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: twee medische attesten d.d. 6/10/2013 op naam van verzoekers broer en foto's van de verwondingen die zijn broer naar aanleiding van zijn vermeende ontvoering zou hebben opgelopen, de FIR van de aangifte van de broer van verzoeker, foto's van verzoekers familie uit Pakistan en drie Belgische attesten aangaande verzoekers precare psychische toestand.

2.4.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.4. Met betrekking tot de door verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet (cfr. supra), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”*

Verzoekers betwisten niet dat ze in hun tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhalen die voortvloeien uit iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig werd beschouwd en voeren evenmin enig verweer die de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen omtrent de door hen bijgebrachte nieuwe stukken, zijnde de twee medische attesten d.d. 6/10/2013 op naam van verzoekers broer en foto's van de verwondingen die zijn broer naar aanleiding van zijn vermeende ontvoering zou

hebben opgelopen, de FIR van de aangifte van de broer van verzoeker, foto's van verzoekers familie uit Pakistan en drie Belgische attesten aangaande verzoekers precaire psychische toestand, weerleggen.

Verzoekers voeren in voorliggend verzoekschrift evenwel aan dat zij Pakistan op een illegale manier hebben verlaten en dat zij in deze hoedanigheid van "failed asylumseekers" bij een terugkeer in Pakistan zullen worden gearresteerd, gedetineerd, en ondervraagd, doch uit de informatie gevoegd bij de verweernota van verwerende partij (COI Focus, *"Pakistan. Het risico bij terugkeer in het geval van gedwongen verwijdering"*, d.d. 4 november 2014) blijkt niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit voormelde informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan, kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Zoals ook verweerder in zijn nota terecht opmerkt, heeft een soevereine staat immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of -smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en het UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van die aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Waar verzoekers opwerpen dat ze bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst ingevolge hun loutere verblijf in het buitenland een verhoogd risico lopen, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering betreft waarvan ze niet aantonen dat ze bij terugkeer naar Pakistan als zodanig gepercipieerd en hierom geïsoleerd zullen worden. Ze brengen niet het minste begin van informatie bij ter adstructie van deze bewering en tonen geenszins aan dat, waarom of onder welke omstandigheden ze ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in hun land en regio van herkomst dreigen te worden geïsoleerd. Verzoekers tonen bijgevolg op geen enkele manier aan dat ze omwille van hun verblijf in Europa hun leven in Pakistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

In de mate verzoekers verwijzen naar de door hen bijgebrachte medische documenten die hun bijzondere kwetsbaarheid aantonen, wijst de Raad er op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijst naar wat de commissaris-generaal hieromtrent heeft geoordeeld: *"Uit de door u neergelegde Belgische attesten aangaande uw precaire psychische toestand ten slotte, kan worden afgeleid dat u in België een psychotherapeutische behandeling volgt en wordt opgevolgd door een psychologe en een psychiater. Waar in het attest van uw psychologe d.d. 20/08/2014 melding wordt gemaakt van klachten die compatibel zijn met een post-traumatisch stresssyndroom die gelieerd zouden zijn met problemen die u in het verleden hebt gekend, maar vooral ook de onzekere toekomst waar u en uw familie mee geconfronteerd worden, dient te worden opgemerkt dat hieruit geen oorzakelijk verband kan worden afgeleid met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zoals u die naar aanleiding van uw huidige en vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. Hoe dan ook moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening*

houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat het medische attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Waar in dit attest verder melding wordt gemaakt van concentratie- en geheugenstoornissen zij ten slotte opgemerkt dat dit geen sluitende analyse bevat over het tijdstip waarop deze klachten zouden zijn ontstaan. Zij immers opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag nergens enige melding hebt gemaakt van eventuele concentratie- of geheugenstoornissen (DVZ 1ste AA, Vragenlijst; DVZ 1ste AA, Verklaring, CGVS 1ste AA, gehoorverslag; Arrest RVV 31/03/2014). Zodoende maakt u niet aannemelijk dat de vastgestelde vaagheden en discrepanties in uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag hieraan te wijten zouden zijn, en kan dit attest de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet herstellen.” Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen bij die voorgaande bevindingen ontkrachten.

2.4.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In casu werd terecht gesteld dat er voor burgers in verzoekers regio van herkomst, de provincie Sindh, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zo oordeelde de commissaris-generaal: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People’s Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”*

Waar verzoekers in hun verzoekschrift de veiligheidssituatie in de provincie Sindh betwisten en opwerpen dat de toename aan geweld van de laatste jaren op een redelijke manier toelaat te beweren dat de situatie in Karachi dag na dag gevaarlijker wordt en hiertoe verwijzen naar de hogervermelde Cedoca informatie, merkt de Raad op dat verzoekers uitgaan van een selectieve lezing van deze informatie en voorbijgaan aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. Uit de COI Focus *“Pakistan – Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* d.d. 12 november 2014 gevoegd bij de verweernota blijkt overigens dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Sindh voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Verzoekers slagen er met hun selectieve lezing niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en tonen derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers thans in de provincie Sindh een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van

willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoekers aanvoeren dat Pakistan geconfronteerd wordt met een “displacement crisis” en stellen dat de meeste mensen in Karachi niet de mogelijkheid hebben om zich op een deftige manier te vestigen, wijst de Raad er op dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat ze in een dergelijke situatie terecht zullen komen. Bovendien wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren.

2.4.6. In de mate verzoekers erop wijzen dat er drie minderjarige kinderen bij betrokken zijn, benadrukt de Raad dat verzoekers in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Pakistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers dienen hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt geenszins dat ze enige problematiek in verband met hun kinderen heeft aangebracht als reden waarom ze hun land van herkomst hebben verlaten of als reden waarom ze niet zouden kunnen terugkeren. Ook in onderhavig verzoekschrift voeren verzoekers geen concrete elementen aan waaruit dergelijke vrees of risico blijkt.

2.5. Per faxbericht van 18 december 2014 vragen verzoekers uitstel om zich passend te kunnen verdedigen gelet op de oproeping van 10 december 2014 die zij pas op 15 december 2014 mochten ontvangen, de nota van de verwerende partij redelijk lang is, en er problemen zijn in het centrum voor, onder andere de vertaling van hun nieuwe stukken die zij wensen neer te leggen.

Verzoekers leggen ter terechtzitting dd. 23 december volgende stukken neer: 12 krantenartikelen over de situatie in Pakistan, inzonderheid Karachi, waarin onder andere melding wordt gemaakt van maffiapraktijken en afpersing van handelaren, de verhoogde onveiligheid te wijten aan de Pakistaanse taliban, de verslechterde toestand in Karachi, en de bendeoorlogen; de vertaling van de FIR 0887 waarvan het origineel werd neergelegd; de vertaling van “de Report van de Landhi Fire Station”; en vertaling van een “brief/getuigenis van de moeder van eerste verzoeker”.

2.5.1. Zoals blijkt uit het punt 2.4.2. legden verzoekers naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag reeds een aantal nieuwe documenten voor, met name twee medische attesten d.d. 6/10/2013 op naam van verzoekers broer en foto's van de verwondingen die zijn broer naar aanleiding van zijn vermeende ontvoering zou hebben opgelopen, de FIR van de aangifte van de broer van verzoeker, foto's van verzoekers familie uit Pakistan en drie Belgische attesten aangaande verzoekers precaire psychische toestand.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld over de nieuwe documenten en van de verklaring dat ook broer F.(...) problemen kende: *“Aangaande de documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw bijkomende verklaringen (zijnde twee medisch attesten d.d. 6/10/2013 op naam van uw broer en foto's van de verwondingen die uw broer naar aanleiding van zijn ontvoering zou hebben opgelopen, alsook de FIR van de aangifte van uw broer), zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van*

een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Aangaande de medische attesten en de FIR zij bovendien opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Uit de FIR van de aangifte van uw broer blijkt bovendien dat hij op 5 oktober 2013 door uw belagers zou zijn ontvoerd, zijnde twee dagen na uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag. U verklaarde hieromtrent dat u dit enkele dagen later te weten kwam (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15 en 17). Opmerkelijk genoeg liet u echter na dit incident in het kader van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vermelden (Arrest RVV 31/03/2014). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel verder ondermijnd.

Aangaande de medische attesten op naam van uw broer en de foto's van de verwondingen die hij naar aanleiding van zijn ontvoering zou hebben opgelopen, dient hoe dan ook te worden benadrukt dat deze stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin uw broer zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kunnen deze medische attesten, alsook de foto's van uw broers verwondingen niet ontegensprekelijk aantonen dat hij deze letsels opgelopen zou hebben in de door u aangehaalde omstandigheden.

De overige foto's die u neerlegde, tonen enkel uw familieleden uit Pakistan, doch voegen verder niets toe ter ondersteuning van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Aangaande uw verklaring dat ook uw broer F.(...) problemen kende met afpersers zij opgemerkt dat u tegelijk verklaarde niet te weten of deze problemen verband houden met uw problemen. Ten slotte haalt u aan dat uw neef A.(...) een dag voor het Offerfeest van 2014 door afpersers werd vermoord. U verklaarde echter dat de moord op uw neef geen verband houdt met uw persoonlijke problemen (DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 15 en 17)."

De Raad herhaalt dat verzoekers niet betwisten dat ze in hun tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhalen die voortvloeien uit iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig werd beschouwd en zij evenmin enig verweer voeren die de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen omtrent de door hen bijgebrachte nieuwe stukken, zijnde de twee medische attesten d.d. 6/10/2013 op naam van verzoekers broer en foto's van de verwondingen die zijn broer naar aanleiding van zijn vermeende ontvoering zou hebben opgelopen, de FIR van de aangifte van de broer van verzoeker, foto's van verzoekers familie uit Pakistan en drie Belgische attesten aangaande verzoekers precaire psychische toestand, weerleggen.

De Raad wijst erop dat de FIR van broer F., het rapport van de brandweer en een getuigenis van een familielid die verzoekers bijkomend indienen, in de eerste plaats documenten zijn die enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, de vaststelling dat verzoekers geen verweer voeren in het verzoekschrift tegen de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de door hen nieuw ingediende stukken en verklaringen over broer F., en de thans ingediende stukken betrekking hebben op dezelfde gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat zij in het kader van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet en verband houden met stukken waarvan zij de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist, is de Raad van oordeel dat geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan de door hen thans ingediende stukken.

2.6. In zoverre verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet

om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier en gevoegd aan de verweernota, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Waar verzoekers *in fine* vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen, kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS